

Holly Hepburn

Kerst

Een jaar in de Star and Sixpence - deel 5

1

Kerstbomen van bijna tweeënhalve meter en zestiende-eeuwse koetsiersherbergen gingen niet goed samen, concludeerde Nessie Blake terwijl ze midden in het Star and Sixpence-café bleef staan om toe te kijken hoe haar zusje de laatste hand legde aan de feestversieringen in het café. Sam leverde geweldig werk, maar het kon niemand ontgaan dat de top van de boom die ze had uitgekozen bijna het eikenbalken plafond raakte.

‘Wat denk jij?’ riep Sam, terwijl ze zilverkleurige slierten over de al volgehangen takken hing. ‘Kerstachtig genoeg?’

Nessie nam de op kleur gerangschikte kerstballen, de dikke strengen engelenhaar en koele witte kerstverlichting in zich op; Sams oog voor detail was uitzonderlijk. ‘Het ziet er fantastisch uit. Al zal Franny bedroefd zijn omdat er geen ster op de top staat.’

Kerst was voor Franny het hoogtepunt van het jaar en ze had ervoor gezorgd dat iedereen wist hoe belangrijk het was dat alles perfect was. Beide zussen hadden gauw geleerd dat ze niet iemand was die je dwars moest zitten.

Sam slaakte een korte zucht. ‘Maar ons plafond is te laag. Ik kan het niet zomaar hoger toveren.’

‘Waarom heb je dan geen kleinere boom gekocht?’ vroeg Nessie, die zich lichtelijk geërgerd voelde.

‘Dat heb ik je al verteld: dit was de laatste die ze hadden,’ zei Sam. ‘Die vent zei dat er morgen meer zouden komen, maar we konden niet wachten.’

Dat konden ze zeker niet, dacht Nessie; over minder dan drie uur zou de kerstverlichting in het dorp worden aangezet en het café

fungeerde als hoofdkwartier. Het moest gewoonweg een boom hebben, met of zonder ster, net zoals dat er iets warm en kruidigs te drinken moest zijn en pastetjes om te eten. Sneeuw ging Nessie echter te ver; Sam was helemaal voorstander geweest van het vinden van een manier om de brink vol te blazen met nepsneeuw, maar Nessie had geweigerd. Helaas hielp het weer niet mee met de voorbereidingen; de kans op een witte kerst was minimaal.

‘Misschien zal Franny het niet merken,’ opperde Nessie, ook al wist ze hoe onwaarschijnlijk dat idee was: Franny merkte álles.

‘Met een beetje geluk zal ze afgeleid zijn door onze vip,’ zei Sam. ‘Ik weet zeker dat ik haar heb horen zeggen dat de Flames haar favoriete band was toen ze een tiener was. Al ben ik er niet van overtuigd dat Franny ooit een tiener is geweest.’

Nessie grijnsde. Ze had foto’s gezien van de Flames in de jaren zeventig, toen ze op het hoogtepunt van hun aanzienlijke roem waren; ze waren heel knap geweest, vooral de leadzanger, Micky Holiday. De band had onlangs een wereldtour afgerond, dus het was zelfs nog verbazingwekkender dat het Sam, met behulp van wat oude pr-wederdiensten, gelukt was hem te verleiden om de kerstverlichting in Little Monkham aan te zetten; Micky bleek te zijn opgegroeid in een naburig dorp en nam maar wat graag de honneurs waar. Als het object van Franny’s tienerhartstocht haar niet zou kunnen afleiden van Sams niet helemaal perfecte versieringen, dan zou niets dat kunnen, dacht Nessie. ‘Waar is Micky, trouwens?’

Sam stapte naar achteren om de boom te bewonderen. ‘Een fles champagne aan het achteroverslaan in de gastenkamers boven, uit het zicht blijven zodat hij het plannetje niet verraad.’

De identiteit van de mysteryguest was een goed bewaard geheim gebleven en zelfs Franny wist niet wie Sam had geboekt. De posters hadden gezinspeeld op een niet te missen beroemdheid en de vaste klanten van de Star and Sixpence hadden hun best gedaan om Sam en Nessie de waarheid te ontfutselen; zonder succes. Het gerucht ging dat in de naburige dorpen de nieuwsgierigheid ook geprikkeld was, en er werd een grote menigte verwacht. Nessie moest het haar zusje nageven: ze wist absoluut hoe ze de aandacht van mensen kon trekken.

‘Als hij maar niet te laat komt,’ zei ze, terwijl ze zich de rockster bewusteloos voorstelde op het hemelbed.

‘Geen denken aan,’ zei Sam resoluut. ‘Over te laat komen gesproken: moet je niet gaan? Je wilt de laatste lichting niet missen.’

Ze knikte naar de envelop in Nessies handen: de formulieren voor de Café van het Jaar-prijs van de Vereniging van Echte Aledrinkers. De Star and Sixpence was al verkozen tot Regionaal Café van het Jaar; nu maakten ze kans op de grootste prijs van allemaal en een blitse prijsuitreiking in Londen lonkte. Mits Nessie de formulieren op tijd verstuurde.

‘Ik kan maar beter gaan. Als ik over een halfuur nog niet terug ben, begin de pasteitjes dan maar te bakken zonder mij.’

Sam snoof. ‘Dan zou Franny helemaal woedend worden. Verbrande pasteitjes zullen haar goedkeuring beslist niet weg kunnen dragen. Ik zal in plaats daarvan beginnen met het verwarmen en kruiden van de cider.’

Er stond een rij in het postkantoor.

Nessie wipte van de ene voet op de andere en weerstond de verleiding om nogmaals op haar horloge te kijken. Het was natuurlijk te verwachten – er waren nog slechts tweeëntwintig dagen om inkoop te doen voor kerst, de drukste tijd van het jaar voor de post – maar dat verklaarde niet waarom Franny momenteel al zeven minuten in gesprek was met Mrs Glossop over de verschillende voordelen van ganzenvet. Ze moest weten dat er een rij klanten voor haar stond, dus waarom spoorde ze de praatzieke Glossop niet vooruit met een resolute maar niet mis te verstane laatste Franny-glimlach?

Het belletje boven de deur rinkelde, wat erop wees dat de rij zojuist langer was geworden. Nessie keek om zich heen en haar gevoel van irritatie smolt weg toen ze zag dat het Owen Rhys was. Nessie voelde nog steeds een schok van opwinding zodra ze hem zag, een aantrekkingskracht die de afgelopen maanden alleen maar sterker was geworden. Ze bloosde bijna toen ze teruggedacht aan hun laatste date: een romantische maaltijd in een restaurant ver weg van het dorp, die was geëindigd in de soort kus die de autoruiten in bijna onbetamelijke mate had laten beslaan. Ja, dacht ze nu, terwijl er

rimpeltjes rond Owens donkere ogen verschenen door een glimlach, je kon gerust zeggen dat het verhitter werd tussen hen. Ze begon zelfs te hopen dat ze misschien...

‘De volgende!’

Nessie draaide haar hoofd met een ruk om en zag Franny fronsen boven het metalen montuur van haar bril. ‘Vooruit, Vanessa, ik heb niet de hele dag en jij ook niet.’

Op haar tong bijtend stapte Nessie naar voren en schoof haar dikke envelop door de opening onderaan het venster. ‘Spoedverzending, graag.’

Franny keek naar het adres. ‘Jullie formulieren voor de Café van het Jaar-prijs?’

Nessie knikte. ‘Die moeten maandag binnen zijn.’

‘Jullie hebben wel tot het laatste moment gewacht.’ De postdirectrice tikte op haar toetsenbord, en elke tik klonk op de een of andere manier afkeurend. Ze snoof. ‘Maar beter laat dan nooit, vooral met de macht van de Royal Mail achter jullie. Wij zullen ervoor zorgen dat het op tijd aankomt.’

Nessie verborg een glimlach. Franny’s geduchte reputatie reikte tot ver buiten Little Monkham – het zou haar niet verbazen als het hele postnetwerk bang voor haar was – maar achter het kille uiterlijk van de oudere vrouw zat een verrassend zachte kern. Nessie wist dat ze er trots op was dat het goed ging met de Star and Sixpence en dat ze het gevoel had dat ze geen geringe rol had gespeeld in het grote succes ervan. Niettemin wilde Nessie haar liever niet tegen zich in het harnas jagen.

Ze overhandigde een briefje van tien pond en stopte het wisselgeld en het bonnetje in haar portemonnee. ‘Dank je.’

De postdirectrice knikte. ‘Graag gedaan. Is alles klaar voor straks?’

Nessie dacht aan de kerstboom zonder ster, de ongebakken pasteitjes in de keuken en de vip-gast die boven aan het dutten was. ‘Natuurlijk,’ zei ze terwijl ze haar vingers kruiste onder de toonbank. ‘We zijn er helemaal klaar voor.’

‘Mooi zo,’ reageerde Franny met fonkelende ogen. ‘Het aanzetten van de kerstverlichting in Little Monkham luidt de feestdagen in. Ik hoop dat Samantha en jij het belang ervan inzien.’

Nessie glimlachte lichtjes. ‘Dat doen we, Franny. Zeg, ik moet terug. Tot later.’

Ze haastte zich naar de deur en vergat bijna dat Owen in de rij stond te wachten. ‘Geen druk,’ mompelde hij terwijl ze langsliep.

Ze wierp hem een gekwelde blik toe maar durfde niet te stoppen, niet nu Franny’s borende blik een gat in haar rug brandde. In plaats daarvan snelde ze de deur uit en de brink over, rillend door de lichte vorst in de lucht. Om het favoriete tv-programma van haar zusje te citeren: de winter kwam eraan en die zou nog veel eerder komen als het aanzetten van de kerstverlichting niet helemaal ging zoals Franny verwachtte.

‘Drie... twee... één...’

Op de stoep van de Star and Sixpence haalde de altijd gebruide popveteraan Micky Holiday de bovenmaatse schakelaar voor hem over en de brink lichtte op. De kerstboom naast het café barstte ook uit in veelkleurige glorie en de menigte juichte.

Micky boog zich dicht naar de microfoonstandaard en grijnsde. ‘Het is officieel kerst! Ik hoop dat niemand van jullie ondeugend is geweest? Want als dat wel zo is, zal ik moeten...’

Bij de geluidsinstallatie zette Sam het geluid van de microfoon lager en de muziek harder. Het geluid van Kirsty MacColl en The Pogues vulde de lucht. Micky wierp haar een beledigde blik toe. ‘Ik ging niet grof doen. Straks denkt iedereen nog dat je me niet vertrouwt, Sam.’

Sam glimlachte terwijl ze hem een stomende beker met rijkgekruide cider overhandigde. ‘Je vergeet hoe goed ik je ken, Micky. Herinner je je nog die keer dat je de Britse kroonprins je billen liet zien?’

Micky haalde zijn schouders op. ‘Dat was jaren geleden. Sindsdien ben ik volwassen geworden.’

‘Dat was twee jaar geleden,’ verbeterde Sam hem met een lach. ‘En ik ben er vrij zeker van dat rockers als jij nooit volwassen worden.’

Ruby verscheen naast Micky. ‘Dat kan ik bevestigen.’

Micky straalde van vreugde. ‘Ruby!’ riep hij uit terwijl hij haar omhelsde. ‘Dat is verdomd lang geleden.’

De actrice in ruste glimlachte toen hij haar op de wang kustte. ‘Wat leuk je te zien, schat. Je bent helemaal niet veranderd.’

‘Jij ook niet... Nog even glamoureuus als altijd,’ zei Micky terwijl hij achteruitstapte om haar te bestuderen. ‘Al is die wandelstok nieuw. Ben je gewond geraakt?’

Ruby trok een gezicht terwijl ze omlaagkeek naar de elegante wandelstok in haar hand. ‘Ik heb een kleine val gemaakt. Niets ernstigs, maar deze koude decemberavonden helpen niet.’

Micky gaf haar een duwtje. ‘Je hebt iets hartversterkends nodig, meisje.’ Hij bood zijn verwarmde, gekruide cider aan. ‘Drink dit maar.’

Heel even dacht Sam dat Ruby het aan zou nemen, maar toen schudde ze haar hoofd. ‘Ik hoef niet, Micky.’

Hij duwde het drankje dichterbij. ‘Toe maar, neem maar. Het is goed spul.’

Sam voelde zich gespannen worden namens de andere vrouw. Ruby was nu iets meer dan een maand nuchter en Sam wist dat elke dag een worsteling voor haar was. Sam stapte naar voren om tussenbeide te komen, maar Ruby stak een hand op. ‘Het is in orde, Sam.’ Ze richtte een eerlijke blik op Micky. ‘Jij mag dan niet veranderd zijn, maar ik wel. Ik ben niet meer zo’n drinker tegenwoordig.’

Een flits van begrip schoot over Micky’s gezicht. Hij gaf zijn beker terug aan Sam. ‘Godzijdank daarvoor. Het is uitpuutend om een wilde rocker te zijn... Soms wil ik alleen maar een lekker kopje thee, maar denk je dat iemand mij dat ooit aanbiedt?’

‘Ik weet zeker dat je er binnen een kunt krijgen,’ zei Sam, terwijl ze een vlag van warmte jegens hem voelde. ‘Tilly zal je helpen aan de toog.’

Micky wierp een zijdelingse blik op Ruby. ‘Ik kan jou er een brengen, als je dat wilt? Ik weet dat cafés in gaan riskant kan zijn.’

‘Hemel, nee,’ zei Ruby terwijl ze haar arm door die van Micky stak. ‘Ik mag de duivelse drank dan hebben opgegeven, maar ik zou de Star and Sixpence nooit kunnen opgeven.’

Sam glimlachte. ‘En wij zouden niet zonder jou kunnen, Ruby.’

Ze keek toe hoe ze allebei door de met kerstverlichting versierde ingang liepen. Nessie kwam eraan gesnel. ‘Is dat een goed idee?’ zei

ze, knikkend in de richting die Ruby en Micky uit waren gegaan. ‘Ik dacht dat je zei dat hij een geweldige zuipschuit was?’

‘Dat is hij ook,’ antwoordde Sam. ‘Maar hij heeft ook al heel wat meegemaakt en weet het een en ander van verslaving. Zodra hij erachter kwam dat Ruby een alcoholist was, gaf hij zijn drankje terug en vroeg om een kopje thee.’

Nessies ogen werden groot van verbazing. ‘Echt?’

Sam knikte. ‘Hij was werkelijk de perfecte gentleman.’ Haar eigen ogen versmalden terwijl ze nadacht. ‘Sterker nog, het zou me niet verbazen als er iets tussen hen speelt.’

Franny verscheen voordat Nessie kon reageren. ‘Ah, daar ben je, Vanessa. Ik wil me er alleen maar van verzekeren dat jullie je bewust zijn van jullie verantwoordelijkheden op kerstavond.’

Nessie wisselden blikken uit met Sam. ‘Welke verantwoordelijkheden?’

‘De waard van de Star and Sixpence komt altijd naar onze kerstliederendienst bij kaarslicht,’ zei Franny. ‘Dat is een traditie die al meer dan vierhonderd jaar plaatsvindt.’

Sam fronste. ‘Maar vorig jaar dan? Nessies naam stond toen ook al boven de deur, maar je eiste niet dat ze kwam.’

‘Vorig jaar was anders,’ antwoordde Franny bruusk. ‘Jullie waren pas net aangekomen en we wisten niet zeker hoe lang jullie zouden blijven.’

Sam staarde haar met toenemende verontwaardiging aan. Nessie legde een kalmerende hand op Sams arm. ‘Ik ben er graag bij. Ik, eh, word niet geacht te zingen, toch?’

Franny tuitte haar lippen. ‘Het is een kerstliederendienst, geen karaokeavond. Meedoen met de rest van de gemeente zal volstaan.’

Nessie leek zichtbaar opgelucht. ‘Dan ben ik van de partij.’

De postdirectrice keek naar Sam. ‘Jij zou ook heel welkom zijn, natuurlijk.’

‘Ik zal hier druk zijn, met de wijn verwarmen en kruiden voor alle dorstige zangers en ervoor zorgen dat de feestelijke markt onder controle is,’ antwoordde Sam snel. ‘Maar ik zal een paar kerstdeuntjes neuriën terwijl ik dat doe.’

Franny knikte stijfjes. ‘Dat moet dan maar genoeg zijn.’ Haar

gezichtsuitdrukking verzachtte en werd bijna meisjesachtig toen ze over Sams schouder keek. ‘Zeg, heeft iemand van jullie gezien waar Micky naartoe ging? Ik wil hem persoonlijk bedanken voor hoe geweldig hij het heeft gedaan.’